

[H. C. Toft.]

af Københavns omegnskommuner: en forhøjet udgift til bolig, også for de mindre-bemidlede, samtidig med at skatten lettes i særlig grad for de mere velstillede.

Det er endvidere oplyst over for mig, at sygehusloven skal tages op til revision inden 1. april 1961 — det har den højtærede indenrigsminister også gjort opmærksom på i sin fremsættelsestale — og den nye sygehuslov bliver da også bestemmende for tilskudsbestemmelserne for enkelte sygehuse. Det vil med andre ord sige, at det, der bestemmes i den kommende sygehuslov vedrørende tilskuddene, vil påvirke amtskommunernes udskrivning og også kan forrykke det grundlag, hvorpå vi skal vurdere forslaget i dag. Derfor må det være rigtigt, når vi skal i gang med udvalgsbehandlingen, også at få klarlagt, hvad der er regeringens hensigter på dette område.

Regeringens forslag bygger på, at det er kommunernes direkte udgift til folkepension, der skal refunderes af staten, medens vi byggede vort forslag på, at staten skulle refundere $\frac{1}{3}$ af den andel af folkepensionsudgifterne, der fordeles på kommunerne ved mellemkommunal refusion. Selv om der beløbsmæssigt ikke er stor forskel mellem det, som regeringspartierne med deres forslag og oppositionen med sit forslag i alt vil yde kommunerne, er det mit indtryk, at der ved regeringsforslaget sker en forskydning mellem de enkelte kommuner, der i høj grad er til ugunst for de unge kommuner; hermed mener jeg de nye, store bysamfund, der vokser op, og som i særlig grad har deres udgifter på helt andre felter end folkepensionen, nemlig til skoler og veje m. m. Det vil med andre ord sige, at de, der sidder i de nye huse med den dyreste leje, altså de, der bor i disse kommuner, får en mindre lettelse end dem, der bor i en kommune med lavt lejeniveau, fordi der er tale om ældre bebyggelse, boliger, der ikke er bygget i den dyreste tid. Heller ikke her synes regeringsforslaget at tilgodese dem, der har den største boligudgift.

Skal jeg dernæst vurdere resultatet for landbruget, må jeg først gøre opmærksom på, at fikseringen af bygningsskatterne til amtet og en aftrapning heraf vil betyde, at mindst halvdelen af disse, måske det hele,

så længe grundskyldpromillen ikke er nået op over 14, efterhånden fra amtet gennem kommunerne vil overgå til grundskatter, hvilket igen vil sige, at man altså øger skatterne også på landbrugsjorden, at bygningsskatterne i kommunerne — forudsat at en kommune opretholder samme ligningsforhold som i dag — for en dels vedkommende yderligere vil blive flyttet over på grundskatter, når vi ser hen til den aftrapning, der skal finde sted. Men ved den ændring, der sker i ligningsforholdet i forhold til i dag, da grundskyld plus bygningsskyld er sat i forhold til indkomstmassen, og hvor ligningsforholdet skal være: grundskyld i forhold til indkomstmassen, åbner man adgang til, hvis det samme ligningsforhold bevares, at flytte en væsentlig del af de grundskatter, der kommer fra amtet, over til kommunerne, at lade dem falde tilbage som grundskatter i sognekommunerne. Der er, som jeg sagde før, kun den begrænsning, at man kun kan opskrive grundskyldpromillen til 35, et forhold, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke var særlig trykket af. Ej heller var han trykket af de 14 promille, der over amtet kunne udskrives på grundværdierne. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde stærkt, at selv om der var lagt dette loft i dag, var det ikke et loft, der skulle kunne gælde altid; der skulle stadig være mulighed for at forhøje de 14 promille; man skulle altså have mulighed for fremover at kunne udskrive mere på grundværdierne — det, man var nået frem til i dag, havde man ikke låst sig fast på.

Efter regeringsforslaget skal landbruget i dag betale ca. 24 mill. kr. i grundskatter til amtskommunerne plus de nuværende bygningsskatter, men hertil skal altså også lægges de øgede grundskatter i sognekommunerne, som fremkommer ved, at sognekommunerne får en samlet udgiftsforøgelse på ca. 33 mill. kr. Det er beregnet på en forrentningsprocent i landbruget på 2,4 af handelsværdien, således som den højtærede indenrigsminister siger det i sin fremsættelsestale, idet man bygger på skatteåret 1959-60. Skulle landbruget opnå en forrentningsprocent på 4,5 — hvad man fra alle sider må håbe, selv om vi må erkende, at der ikke er så gode udsigter dertil i den